

LINE KNUTZON

Snart kommer tiden

Dramatisk
kvartet
1999

Brændt barn lugter i det hele taget ikke. 1989

Splinten i hjertet. 1991

Den store onkel Prut. 1992

De usynlige venner. 1992

Det er så det nye. 1993

Først blir man jo født. 1994. DRAMA

Harriets himmelfærd. 1995. radiospil

Mavens og Peder på kanotur. 1998. radiospil

Mavens og Peder i mediernes søgelys.

1998. radiospil

Snart kommer tiden. 1998. DRAMA

DRAMA

1. AKT

Scene 1

Personerne

Rebekka

Hilbert

John

Oda

Ingrid

Knuttebarnet

Rebekka sidder og hækler på en filtret dimsedut, med stor alvor og sved. En bil høres i det fjerne, hun forsøger at rydde op omend lidt hjælpeløst. En bildør smækker. Hun sætter sig svedende med hækletøjet og lader som ingenting.

REBEKKA - Så kom dog ind.

Han banker på igen.

REBEKKA - ØJJJ så kom dog ind menneske (åbner) hvorfor banker du på din egen dør, Hilbert? Det er så skide irriterende, som om du ikke bor her.

Hilbert går hen i en krog og stirrer nedtrykt ind i noget.

REBEKKA - Hvordan gik det? ... Det gik ikke godt? Du skal ikke være ked af det, Hilbert, det er dem der ikke forstår dig, du må ikke bebrejde dig selv noget, vel Hilbert?

HILBERT - Jeg fik det.

REBEKKA - Jamen tillykke.

HILBERT - Men jeg vil ikke ha det.

REBEKKA - Jamen Hilbert, hvorfor?

HILBERT (hidser sig op) - FORDI REBEKKA! Jeg kommer ind: Goddag, mit navn er Hilbert, jeg er glad for at I ville se mig, så smøger jeg ærmerne op og sætter mig ned og så siger de i kor, I KOR REBEKKA!! De siger, vi er også glade for at se dig. Du skal se det her job som en mulighed, selv ser vi det sådan at vi er ude på en lang rejse, hver morgen klokken otte sejler vores lille flodpram. Vi er i Afrika på Nilens flod, ved frokost lægger vi til ved en lille bugt, det er kanten de mener, den lille bugt, så sejler vi videre, videre mod solen, for solen er målet, og hvis der kommer en stor krokodille eller der går hul i båden eller vi bliver overfaldet af en abe, så må vi alle hjælpe til, det er medarbejderansvar. Tror de jeg er idiot, det er sku da ikke derfor, jeg har uddannet mig som bager, vel?

REBEKKA (lidt rystet) - Er du uddannet bager???

HILBERT - Hvad er det for noget - at bilde folk ind, at de er ude på en flodpram. DET ER JO BARE ET ARBEJDE!

REBEKKA (vil også være vred) - JA - FOR FANDEN - DET ER FOR DÅRLIGT.

HILBERT - Hvad er det for en tid vi lever i?

REBEKKA - Kom, hold om mig.

HILBERT - Jeg er sulten ...

HILBERT - Har du købt noget mad?

REBEKKA - Jeg er begyndt at hække.

HILBERT - Hvor er maden, Rebekka?

REBEKKA (*har nerver på*) - Øh, jeg ved det ikke, jeg har tænkt og tænkt. Først så jeg en masse ris for mig, men der var ingenting at putte på dem, jeg kan ikke huske grøntsagernes navne, jeg kan kun huske agurken. Det er ikke sjovt kun at kunne huske agurken, når man udemærket er klar over, at der findes andre typer ting man kan bruge. Det må være sådan det er at ha fået en lille blodprop i hjernen. Måske har jeg fået en blodprop i madcenteret dengang onde onkel Ole drak sig så stiv at han kom til at forveksle mig med hans kone og tæskede mig i kul-kælderen nedenunder fru Bagsværds hundesalon ... du ved INTET om at drive hundesalon ...

HILBERT - Nej, har jeg sagt det?

REBEKKA - Hvorfor stirrer du så sådan?

HILBERT - Hvordan?

REBEKKA - Som om du ved noget om det - det er et utroligt sjældent erhverv, så du skal ikke stå der og grine fjoget.

HILBERT - Jeg griner jo overhovedet ikke, jeg spurgte bare om hvad vi skulle ha at spise.

REBEKKA - Ja ingenting - jeg kan ikke huske hvad tingene hedder.

HILBERT - Du må da vide, hvad du har spist i dag.

REBEKKA - Den var rund og orange og smagte ad helvedes til.

HILBERT - Det er en appelsin, Rebekka.

REBEKKA - Nå var det det (*tarsit hæk/letøj*) men jeg har også travlt.

HILBERT - Og hvad er det så du laver?

REBEKKA (*irriteret*) - Ja - det er så en æggevarmer.

HILBERT - En æggevarmer (*som et lynnedslag går det op for ham, hvem han dog lever sammen med*) HVAD er det dog for et menneske jeg lever sammen med, hvad har jeg dog gjort, som om det ikke var svært nok i forvejen, det må være slut, jeg hverken kan eller vil, hun er ikke nogen kvinde og jeg er ikke nogen mand. JEG VIL IKKE MER, HILBERT SÆTTER GRÆNSE, HAN SIKKER STOP, her går min grænse, Hilberts grænse er nået, vi må videre begge to, Rebekka, HÅ HÅ HERREGUD HJÆÆÆÆLP.

REBEKKA (*hæklende*) - Hvorfor står du i det hele taget der, og råber om hjælp.

HILBERT - Jeg magter ikke opgaven - JEG HAR IKKE FÅET NOGET PÅ DEN DUMME I 6 MÅNEDER.

REBEKKA - Det har jeg da heller ikke.

HILBERT - JEG VIL ELSKES HELT VILDT.

REBEKKA - Men det vil jeg da også, Hilbert, det vil jeg da også.

HILBERT - Og når jeg vågner om morgenen ved jeg hun er der, uden hun er der - LIGESOM DU ER DER!!

REBEKKA - Ja, ligesom måden du var der på i morges, da jeg ville feje gulvet; om jeg ikke kunne feje på en anden måde, at måden jeg fejede på var forkert, måden jeg ligesom gjorde det på irriterede dig så meget at du måtte irrettesætte mig, kommentere det om og om igen, tænk hvis jeg f.eks kendte een der hed Jes, der IKKE kommenterede måden jeg gjorde tingene på, og uden kan jeg jo ikke gøre for at jeg bliver kejthåndet når jeg fejler, vel!

HILBERT - Jeg kritiserer ikke måden du gør tingene på. Jeg kritiserer og anfægter og protesterer mod at du generelt ingenting gør, at du af tusindvis af gøremål sidder svedende og savlende over en klump uld og påstår du hækler en æggevarmer (*får spat af synet - løber hen mod døren - hiver og flår*) LUK MIG UD - jeg vil ud, jeg må ud af det her parforhold, SÅ ÅBN DOG DEN DØR.

REBEKKA - Så find dog een der hedder Pia, så gør det dog.

HILBERT - Jeg kender jo ikke nogen der hedder Pia.

REBEKKA - Det er fordi du er sammen med mig, du må beslutte dig for at holde op med at kende mig, vi kan jo ikke blive ved på denne her måde, da vi mødte hinanden var det ikke sådan. Kan du huske, da vi mødte hinanden, Hilbert.

HILBERT - Jeg vil ikke huske.

REBEKKA - Husk lige på hvor selvgode vi var.

HILBERT - Jeg vil ikke tænke på det - hvis bare du var lidt sødere, hvis bare du var lyshåret.

REBEKKA - Hvis bare du hed Jes og havde muskler over hele kroppen og en kæmpemæssig pik og surfede og rejste en del i Sydamerika, Hilbert, så havde vi ingen problemer.

HILBERT - Det er jo urealistisk.

REBEKKA *tar fat om hans hænder.*

REBEKKA - Hvad skal vi gøre?

Scene 2

Samme start som scene 1.

REBEKKA - SÅ ÅBN DOG DEN DØR FOR HELVEDE.

HILBERT - REBEKKA - ER DU DER?

REBEKKA - IHHH (trasker irriteret hen og åbner).

HILBERT - Hvor er børnene ...

REBEKKA - Dem har jeg sendt over til mor, idet jeg tænkte, at vi kunne iføre os et par slacks og et par slippers og så rigtig hygge os og udveksle et par meninger. Helt konkret har jeg forestillet mig, at du befandt dig langt ude på højrefløjen og jeg langt ude på venstrefløjen, og hvis du så sad dér, så sad jeg dér, og så kunne vi eventuelt tage emner op som: Kontrol af grænserne ... ? Topskatten? Ja, hvad ved jeg - vi kunne for sjovs skyld komme ind på flygtningedebatten, jeg ved godt det er et tyndslidt emne, men jeg fik nogle nye vinkler på det i morges, da jeg så vores nabo begrave et mørklødet lig ude i baghaven, hvad s'it du til det? Jeg har købt et par gnaveben og en litercola og når det nu ikke er udevejr og børnene er afsat, så ku vi jo prøve ...

HILBERT - Rebekka, du ved jeg ikke har nogen meninger om den slags.

REBEKKA - Vi ku bytte, så er jeg den højreorienterede og du er den venstreorienterede.

HILBERT - Rebekka....

REBEKKA - Det er vigtigt det her.

HILBERT - Vigtigt for hvad?

REBEKKA - Vigtigt for verden.

HILBERT - Verden er sku da ligeglad med, om vi sidder og er uenige inde i en eller anden stue.

REBEKKA - Nej den er ikke, det er vigtigt for verden, at man taler og er uenige inde i stuerne, meget vigtigt, det siver ud gennem sprækkerne og ud i atmosfæren og blander sig i menneskemængderne, så menneskemængderne føler trang til også at kommentere og diskutere forskellige sager som er vigtige for vores overlevelse, det må du da forstå Hilbert, og jeg har købt gnaveben og det hele.

HILBERT - Ja det ses, det ses.

REBEKKA - Du vil ikke.

HILBERT - Hold om mig.

REBEKKA - Jeg hader dig så grangiveligt meget.

HILBERT - I lige måde.

REBEKKA - Jeg nærmest afskyr dig.

HILBERT - I lige måde - hvad skal vi gøre?

REBEKKA - Vi må gå fra hinanden.

HILBERT - Jeg kan ikke.

REBEKKA - En af os skal gå.

HILBERT - Du skal gå, du har prøvet det før, du er bedst.

REBEKKA - Jeg kan ikke med dig, jeg kan ikke gå fra dig Hilbert, og hvad så med børnene?

HILBERT - Vi har ingen børn.

REBEKKA - Men hvad hvis vi havde.

HILBERT - Men det har vi jo ikke.

REBEKKA - Men hvad ville vi ha gjort?

HILBERT - Jeg ved det ikke, det er jo ligegyldigt når vi ingen har.

REBEKKA - Ved du hvor meget jeg elskede dig engang?

HILBERT - Det ved jeg ikke om jeg ved.

REBEKKA - Du var den eneste i den store tågede menneskemængde jeg kunne se. Langt borte stod du og sitrede i vinden optaget af ting og sager, dine øjne kastede lys i alle retninger, og jeg vidste, at lyste de på mig ville jeg lyse for dig, og jeg elskede dig så højt, som vi stod der og kiggede i dine ting og sager og snakke de fredeligt om hint og dette og sommernatten blev varm og fugtig og du spurgte om jeg ville løsne din skjorte og det ville jeg jo gerne, for huden derinde var blød og robust og jeg blev nødt til at lære det at kende. Og jeg vidste jeg havde mødt min ligemand, min sjæleven, at jeg havde fået kam til mit hår, at jeg ville være forbundne i huse af glas som vi ville angribe med sten, begge to lige gode om det.

HILBERT - Rebekka ...

REBEKKA - Kys mig.

Col

1) I

ter

2) di

trc

lei

te

ta

3) te

ti

n

p

r

4

L

ē

ē

r

i

i